

Ana Maria Bercea*

Motto: „Voi da liber cuvintelor să plece / lăsând tăcerea unui sărut” (Nichita Stănescu, *Vietate*, vol. *Poeme de dragoste*, Editura Academiei Române, 2008)

Pe str. Ion Stratan se consolidează biserica...

Piatra e mai adâncă decât marea...

acolo unde albatroșii
sfâșie cu ciocuri grele carnea
trecătorii își înalță aripi pe trupuri
goale de catarge...
frica de tramvai mă prinde
cu cele nouă sute nouăzeci și nouă de brațe
monade aduse la țarm în sticle ruginii
chemate din mări străine cu suflete
îmbrățișate în hyper boreea...
oul zidit în ape
de-a pururi mai adânc decât piatra
de-a pururi...

Oul e mai adânc decât piatra...

acolo unde pânzele corăbiilor
au fost demult iubite de vânt
și bulevardul cu castani...
aș vrea să strig, să gonesc pescărușii
cu ochi de serafim
doar să deschizi cutia...
înlănțuită sunt și eu
cu raze katharhice
Urme de tălpi însângerate
pe asfaltul cu suflete de cristal
de-a pururi autoportret cu luna
de-a pururi mai adânc decât oul
de-a pururi...

Sufletul Lui e mai adânc decât oul...

Imediat! Trezim scribul!

clepsidra cu pulberi, lumini, cuvinte...

îți recompun chipul
din mine...
din perle de raze și apă
să zgârii cu unghia îndurerată
ochiul tău într-un cub de gheață...
vezi cum măregele albe

* Ana Maria Bercea s-a născut la 9.06.1992, Ploiești, jud. Prahova. Elevă la Colegiul Național „Ion Luca Caragiale”. A obținut un număr impresionant de premii pentru poezie, eseuri, proză, reportaj, critică literară la diferite concursuri interjudețene și la nivel național în perioada 2002–2009. A colaborat cu texte în revistele liceale, dar și în mai multe volume colective: „Școala Memoriei”, „Aerul dintre coarnezle cerbului” (2005, 2008). Lubește poezia, este o împătimită cititoare de literatură universală, spectatoare de teatru. Preferă muzica veche și ciclismul. Are toate datele unei performere... totul depinde de ea.

îmi cad ușor pe piept
cum din muzica sferelor
se contopesc noi stihuri șlefuite
de mâna lui Brâncuși
tăiată până la cot...
iau naștere păsări
cu trup selenar
unele cu suspin
altele cu duh

șase...!șase...!
prin tone de petale
clepsidra cu pulberi rogoiva
devine Zbor...

**Oprește, a răcnit sufletul,
că mă dau jos!**

nu știai că umbra
își ține mereu portțigaretul cu trei degete?
cu o daltă murdară
chitara în os același cântec
de safir pe umerii tăi goi
ea se mai sprijină pe constelații
murdare în sfere gri...pentru că
umbra vrea să strige neîncetatul ei...
doar rune o aud
și trupuri sfinte
de viori

chiar nu știai că umbra își spală
visele prin bălți
cu raze metalice
și cineză numai la
un singur restaurant?
la masă cu Nichita și Bogza...
candele îi ard vise decojite
dar ea bea vin din
potirul ei risipit pe morminte
în timp ce își acoperă spatele
cu un giulgiu de fier...

dar umbra are o taină mare
cu care și-ar împărți fiecare strop
din potirul albastru...
ea își clădește setea
de neființă în mare, acolo unde
spirale imPerfecte de calcar nasc
aripi negre... umbra
se prinde mereu de una din ele
spre a atinge neOmul
cu buze de roșu amar

.....
ești atât de sus
încât umbra cu pruncul ei nu te vor ajunge
doar să devină ființe...